

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Старші пані. *Oratorio pro domo sua**

Багато добрих слів написано про дівчат і жінок дівчатами і жінками. Світ видається їм нескаламученим, свіжим, п'янким, не обмеженим у просторі й часі. Думки їх повносили й не зіпсуті умовностями, багаторічними штампами та нашаруваннями. Слова їх меткі, разучі, дошкульні, безапеляційні. Уподобання зрозумілі цілій їхній спільноті, судження різкі і... справедливі. Живуть вони потужно, яскраво, неординарно. Зневажають філістерство – вбогий затишок, одноманітний побут, усталений триб життя. Чи існують у бутті дрібниці? Може, й так, але вони нездатні зіпсувати паннам відчуття, що вони будуть молодими завжди.

Але! Якесь зловісна закономірність існує у тому, що зрілість таки настає – спроквола, по-зрадницьки, на усіх фронтах. І якогось дня ти розумієш, що – все! Ти – *старша пані!* І твої інтереси давно вже змінилися, а ти й не зауважила цього. Так, ти хочеш усього – манливих подорожей, непотьмарених пригод, притягальних зустрічей, новітніх вражень... Але!! Обклавшись тонометрами, пігулками та розтираннями, розумієш, що ці зрадливі речові символи старості таки

* *Oratorio pro domo sua* (лат.) – Промова на захист (свого дому)

обмежують твої бажання. Частенько, читаючи улюблений віддавна художній твір, ловиш себе на тому, що кут сприйняття цього твору геть змінився. Так, надбавши опис душевного стану героїні, мимоволі думаєш: «Оце ж як у неї тиск піднявся! І тахікардія неабияка! А може, навіть, аритмія...» Далі смієшся, струшуєш із себе сторонні думки і продовжуєш насолоджуватися шедевром.

Звісно ж, усе, що робив раніше, продовжуєш виконувати, але: *якось не так!* Отож, старші пані стають тонкосльозими, сентиментальними, дріб'язковими, нудними, докучливими, в'їдливими, буркотливими, безапеляційними у судженнях. Вони – конформістки і в значній мірі залежать від суспільної думки. Їхні крила давно куці, а думки шаблонні (часом навіть і примітивні). Вони люблять усе узвичаєне, із креном у бік класики. Старші пані – мінімалістки та докучливі моралістки. Часом вони узагалі нестерпні.

Але!!! Вони існують як клас, до того ж численний. З ними треба співіснувати, їх бажано зрозуміти. Вони повинні мати своїх захисників і оборонців.

Отож, розглянемо старших пані як явище.

жорстоко, але залишилось хіба чекати природного ско-ну звірюки-мучителя. Худорлявий бешкетник вже так наситив своїми випарами під'їзд, що часом найсмачніша справа, приготована на обід, набирає своєрідного аромату і не викликає ніякого ентузіазму їдців.

Певна річ, що у маленькому під'їзді п'ятиповерхівки всі жителі знайомі між собою, принаймні, з вигляду. Так само знайомі й тварини, яких у під'їзді чимало; їх навіть зв'язують певні стосунки. От кицька з першого поверху, співмешканка відомого пиячка – біло-чорна, розкішна і добре вихована, зазвичай, дуже чемна. Але бувають ситуації, коли вона втрачає притаманні їй витримку і вишкіл. Чомусь її прогулянка (чи ж вона її планує?) – завжди самотня – зазвичай співпадає з променадом маленького собачки з другого поверху, якоїсь несусвітньої помісі усіх відомих нешляхетних порід. Прогулянка відбувається таким чином: спочатку кицька, на *голову* вища за песика, щодуху гониться за ним, знаним гавкуном, який, проте, за таких обставин – ні пари з *вуст*. Потім ситуація кардинально міняється – і вже згаданий песик стрімголов несеться навздогін чорно-білій красуні. Красуня – на дерево, а кишеньковий барс оговтується, витягує голову – бо за дровиняками, що складені біля обчикриженого дерева, йому нічого не видно – і шукає свою мамку-хазяйку. Сміх та й годі.

Під'їзд славиться і любителями голубів. Птахів також люблять своєрідно. Наприклад, якщо для них

зварена каструля каші, то вона буде висипана зараз і вже. Зараз – це навіть якщо в цей момент із під’їзду виходить наречена у довгій білій сукні і її знімають на камеру, а вже – каша буде саме на асфальті перед входом і аж ніяк не під деревом поруч. Хрущовка – це місце, в якому живуть майже виключно пенсіонери, які щороку набувають нових дивацтв і все разом це виглядає як тиха божевільня.

Якщо сусід зверху поїв ковбаси, про це негайно стане відомо пані – шкірка разом із залишками ковбаси неодмінно буде викинута з вікна і потрапить на щойно вимите підвіконня. Також пані має змогу ретельно контролювати кількість випалених вищезгаданим добродієм цигарок – всі недопалки, так само як і пусті пачки, мирно осідають на балконі поверхом нижче. Сусідка з п’ятого поверху любить квіти – заняття ніби безпечне, але... Річ у тім, що квіти ростуть внизу на клумбі і невідомо, коли саме квіткарка надумає поливати свої насадження. Небезпека полягає в тому, що квіти зволожуються так: береться відро води і виливається з балкона найвищого поверху на заздалегідь вибраний об’єкт. Якщо зненацька вийти на балкон, розташований нижче, то легко можна потрапити під масований водяний обстріл.

У під’їзді є також любителі трошки (сильно) випити. Вони тихі й сумирні. Одного літнього вечора пані відчула, що під дверима *хтось* є. «О, це, певно, зеленоокий кіт за улюбленим заняттям», – подумала вона і рвучко

Пані пізньої зрілості та їх роль у суспільстві

Остання глава виходить трохи помпезною і претензійною, але нічого не поробиш – тема така. Яка ж роль пані середнього віку в житті суспільства? А таки велика. Швиденько підрахуємо, скільки старших пань ходить вулицями. Тьма. А скільки їздить в маршрутних таксі і пільгових автобусах? Прірва. Яка їх кількість тупцює на базарах та торгових точках? І того більше. Звісно, ми не будемо шукати їх у нічних клубах і пивних барах, бо зіпсуємо статистику. Чи є якась із них користь? А хто, по-вашому, виготовляє найбільшу кількість вареників, пельменів, котлет та голубців *per diem** на душу населення? Саме вони. Хто регулярно варить борщі, супи-харчо і розсольники і тим самим рятує націю від *швидкого* синтетичного харчування? Скільки варення, компотів та повидла зварили ці трудівниці і згодували рідним? Хто по всій країні – з півдня до півночі – садить і копає картоплю та труїть жуків, посланців далекого Колорадо? Хто самовіддано і навіть із натхненням пере чоловічі, дитячі, а часом і онучачі (тобто, онуків) речі – те, що не захотіла прати зверху імпортна машинка-автомат? Хто найчастіше мие

* *per diem* (лат.) – на день

підлогу – з паркету, ламінату та лінолеуму? Яка ще інша вікова категорія так любить вішати-перевішувати фіранки, гардини, штори, ламбрекени? Хто ще так масово скуповує в магазині «Дачник» трави, квіти, кущі – щоб згодом виростити їх у *єдиному* примірнику? А скільки жінок середнього та старшого віку беруть участь у прощах, сплавах по Дністру, екологічних акціях? Хто може порахувати, скільки сорочок, скатертин та блузок майстерно вишили хрестиком та гладдю такі пані? І скільки зв'язали светрів? А які гори посуду перемиває середньостатистична господиня до полудня свого віку? Скільки разів за подружнє життя має вона холодильник, кухонну плиту чи витяжку?

Життя великою мірою складається із побутових проблем. Ці справи нудні, мало творчі, рутинні. Займатися ними ніхто не хоче, а це потрібно робити, як не крути. Вирішувати їх у сім'ї повинен хтось один – так званий «крайній». «Крайніми» якраз і бувають жінки такого віку. Тому без них суспільству не обійтися. Переконливо? (Ну хоч трохи?..)